

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 24 Σεπτεμβρίου 1951 (Π.Ο.Η.) *Έτος Δ' Αριθ 112—Τιμή Φύλλον Δραχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καταρμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : *Εξάμηνος δραχ. 15.000—*Ετησία δραχ. 30.000 *Εξωτερικού: *Εξάμ. δολ. 3.—*Ετησία δολ. 6
Γραφεία : *Οδός Χαλκοκονδύλη 7—*Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Κ. Κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΑΥΤΗΡΙΑΣΕ ΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΔΙΩΓΜΟΥΣ
ΤΗΣ ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Τὸ ἀναμέναμεν. Δὲν ἦτο δυνατόν ἄλλωστε νὰ σιγήσῃ ὁ γηραιὸς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀλεξανδρέων Πρόεδρος, δὲν ἠδύνατο ἡ πάλουσα ἀπὸ ζήλον ψυχῇ του πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν νὰ μείνῃ ἀπαθής, δὲν ἠδύνατο νὰ σιωπήσῃ τὴν ἔνοχον σιωπὴν τῶν σκοπιμοτήτων καὶ τῶν συμφορόντων. Μὴ λαβὼν ὕψ' ὅψιν του τὴν λύσσαν τῶν Δεσποτάδων ἔδωσε εἰς αὐτοὺς ἓνα καλὸ μάθημα καὶ ἐβροντοφώνησε εἰς τὰ πέρατα τῆς Γῆς τὸν 11ον Νερώνειον Διωγμὸν ἵνα μὴ δύναται τοῦ λοιποῦ νὰ ἐκμεταλλεῖται ἡ Κραταιὰ Ἐκκλησία τὴν Παγκόσμιον κοινὴν γνώμην ὅτι δὲν ὑφίσταται διωγμὸς ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καταστήσας αὐτοὺς πλέον ὑπευθύνους ἐνώπιον Θεοῦ, ἀνθρώπων καὶ Ἱστορίας. Ἰδοὺ λοιπὸν αἱ Δηλώσεις :

... « Κατ' ἀρχὴν πρέπει νομίζω νὰ συνέλθῃ μία Σύνοδος διὰ νὰ ρυθμίσῃ ὀριστικῶς αὐτὴν τὴν ἐκκρεμότητα. Δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν τακτικὴν, ἡ ὁποία ἐφημερίσθη ἐναντίον τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου. Ἡ μεταχείρισις ἔπρεπε νὰ εἶναι διαφορετικὴ. Δυστυχῶς οἱ ὑπεύθυνοι τῆς Πολιτείας δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι αἱ διώξεις τῶν παλαιοημερολογιτῶν δίδουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιχαίρουν οἱ ἐχθροὶ μας. »

*Ακούσατε Σεβασμιώτατοι, πῶς λύνονται τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα ; ἀκούσατε τί λέγει ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ; *Ακούσατε ποιά ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ μεταχείρισις τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

*Ακούσατε τί λέγει διὰ τὸν 11ον διωγμὸν ὃν ἠγεῖρατε ἐναντίον μας. Δὲν τὰ λέγομεν μόνον ἡμεῖς. Δὲν τὸ λέγει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος τὸν ὅποιον τὸ μῖσος σας ὠδήγησεν εἰς τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τῆς Μυτιλήνης διὰ νὰ ἀποθάνῃ καὶ νὰ

μὴν ἀκούγεται ἡ φωνὴ του. Ἀλλὰ τὸ λέγει ὁ εὐκλεὲς διάδοχος τοῦ Ἀγίου Μάρκου.

Θὰ χαίρουν μόνον οἱ ἐχθροὶ μας διὰ τὸν διωγμὸν, λέγει ὁ Μακαριώτατος. Ἀλλὰ Μακαριώτατε ἀμφιβάλλετε ὅτι οἱ διώκται μας εἶναι ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ Ἰησοῦ ; *Ὅταν ἓνα καὶ πλέον ἑκατομῦριον ὀρθοδόξων χριστιανῶν στενάζει ὑπὸ τὸ πέλμα τῆς βίας καὶ τῆς μοκρατίας ;

*Ὅταν ἀπαγορεύεται εἰς ἡμᾶς καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ προσευχή ; *Ὅταν εἰς τὸν αἰμυνηστὸν ἐπίσκοπον Κυκλάδων ἀπηγόρευσαν καὶ τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν καὶ ἱεροτελεσίαν τῆς ταφῆς ἡ ὁποία ἐπιτρέπεται καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς μεγάλους ἐγκληματίας ;

Χαίρουν λοιπὸν Μακαριώτατε οἱ Ἀρχιερεῖς μαζί μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ χαίροντες ἀναμένουν τὸ ἀγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ Προμηθέως Δεσμώτου ὄχι τοῦ Καυκάσου ἀλλὰ τῶν ἀπροσίτων ὁρέων τῆς Μυτιλήνης τοῦ γηραιοῦ στηλοβάτου τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομου, διὰ νὰ πανηγυρίσουν καὶ νὰ κορέσουν τὸ πάθος τῶν.

Δὲν ἐπιθυμοῦν λύσιν διὰ τοῦ αἰωνοβίου θεσμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς Συνόδου.

*Ἀλλὰ ἔρποντες κάτωθεν τῶν Ὑπουργείων ὡσάν Ἀννα καὶ Καϊάφα ζητοῦν ξίφος ζητοῦν Σταυρὸν νὰ μᾶς Σταυρώσουν. Μᾶς ἔδωσαν πολλοὺς Σταυροὺς μέχρι σήμερον λησμονοῦν ὅμως ὅτι ὁ Σταυρὸς ἔγινε σύμβολον τῆς Νίκης.

Λησμονοῦν ὅτι ἀπὸ τὰ βᾶθη τοῦ Σταυροῦ καὶ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Γολγοθᾶ ἀνέβλισε τὸ ζεῖδωρον φῶς τῆς ἀναστάσεως. Ἐὰν αἱ φωναὶ τῶν καταδυναστευομένων, αἱ φωναὶ τῶν γηραιῶν καὶ σεβασμίων Ἱεραρχῶν, αἱ φωναὶ τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ, ἡ κατακραυγὴ τῆς Παγκοσμίου κοι-

νῆς γνώμης δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τοὺς πείσουν, ἵνα συνέλθουν εἰς ἑαυτοὺς καὶ παύσουν τὸν βάρβαρον διωγμὸν, ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα ἡ φωνὴ τοῦ γηραιοῦ Πατριάρχου ἀκουσθῇ ἐπιτέλους καὶ ἐγκαταλείψουν τὴν μέχρι τοῦδε τακτικὴν τὴν ὀζοῦσαν Ἱερὰς Ἐξετάσεως.

Διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὸν καθεστῶς ἐξ οὗ ἐξέκρινε μὲ τὴν ἐπάραιον καινοτομίαν τοῦ νέου, ἡμερολογίου καὶ νὰ παύσουν οἱ διωγμοὶ καὶ αἱ κακώσεις εἰς βάρος μας, ἅς φροντίσῃ τὸ ταχύτερον ὅπως συγκληθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Προαγγελλομένη Πανορθόδοξος Σύνοδος καὶ ἀρβῇ τὸ ὑπ' αὐτῆς δημιουργηθὲν σχίσμα ἐν τῷ σώματι τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΟΔΥΝΗΡΑ ΚΡΑΥΓΗ ΕΚΚΛΗΜΑΤΙΚΩΣ ΑΔΙΚΗΘΕΝΤΟΣ

Πιεζόμενος ὑπὸ τὸ βάρος μακρᾶς καὶ σκληρᾶς δοκιμασίας, μετ' εὐχαριστήσεως ἐπαναλαμβάνω τοὺς πιστοὺς λόγους τοῦ Δικαίου Ἰωβ.

«**Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον**».

Ἄς εἶναι εὐλογημένον τὸ Πανάγιον Ὄνομα τοῦ Παναγίου καὶ Παντεπόπτου Θεοῦ τοῦ οὕτως εὐδοκίσαντος.

Δοξάζω τὸ Πανάγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου μου, διότι ἤξιωσε τὴν ἐμὴν ταπεινότητα, ἵνα αὕτη διωχθῇ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ὑπὲρ ἧς καὶ Ἐκεῖνος ἐδέξατο τὸν διὰ τοῦ Σταυροῦ θάνατον. Οὐδὲν ἐποίησάμην ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτο ἐκτὸς τοῦ καθήκοντός μου ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Χριστιανοῦ, τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Κληρικοῦ, εἰς τὸ ὅποιον καθήκον ἐπ' ἔστευσα ἐκ νεανικῆς ἡλικίας.

Εἰργάσθην ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας πρὸς δημιουργίαν τοῦ ἑαυτοῦ μου, τὸν ὅποιον ἀφ' ἧς περιέβαλε τὸ ἱερὸν ἔνδυμα τοῦ κληρικοῦ τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀφιέρωσα εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς πασχούσης Κοινωνίας.

Ἀφ' ἧς περιεβλήθην τὸ ἔνδυμα τοῦ Κληρικοῦ, ἔπαυσα νὰ σκέπτομαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἡμέραν καὶ νύκτα εἰργαζόμεν ἐν τῷ ἐργαστήριον τῆς ἀγάπης, μοναδικὸν ἔχων σκοπὸν, πῶς θὰ κατορθώσω νὰ φανῶ περισσότερον πιστὸς εἰς τὴν ἀποστολήν μου καὶ εἰς τὸν ὅρκον, τὸν ὅποιον ἔδωκα ἐνώπιον τοῦ Θυσιαστηρίου γενόμενος Κληρικὸς καὶ δὴ Ἀρχιερεὺς. Δύο ὑπὲρ ὑψηλὰ καθήκοντα προεβάλλοντο ἐνώπιόν μου διαρκῶς, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ ἡ πιστὴ τήρησις τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Διδασκαλίας.

Ἐλεγήθεις ὑπὸ τοῦ Κυρίου μου, καὶ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών μου, εὐρέθην εἰς ἀμφοτέρα πιστὸς μέχρι τῆς σήμερον. Ὡς ἄνθρωπος ὑπῆρξα ἁμαρτωλός, πλὴν οὐδόλως ἀπέστην τῶν καθήκόντων μου, ἅτινα ἤξιον ἀπ' ἐμοῦ ἡ τοῦ Χριστιανοῦ καὶ τοῦ Κληρικοῦ ιδιότης μου.

Εὐλόγησα, ἐκοπίασα, ἐπάλευσα, ἔχρσα δάκρυα καὶ αἷμα, ἵνα εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης, προσφέρω τὰ Ἰδρύματά, δι' ὧν ἐκοσμήθῃ καὶ ἀνεκουφίσθῃ ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς. Φλεγόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας καὶ τοῦ ἱεροῦ πόθου, ἵνα συντελεσθῶν τὰ ἔργα αὐ-

τὰ τῆς ἀγάπης, ἠγνόησα τελείως τὸν ἑαυτόν μου, καὶ χάρις αὐτῶν διέλυσα τὸν πατρικὸν μου οἶκον, παρημέλησα τὸν ἐπιστημονικὸν μου καταρτισμὸν, ἠγνόησα συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνῆκε εἰς ἐμὲ τὸ προσέφερον.

Τὰ Ἰδρύματα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τοὺς καρποὺς τῶν πόνων καὶ δδύνων μου, ἀπετέλουν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν μου, καθὼς καὶ τὴν ἡθικὴν ἱκανοποίησιν, ἣν ἐπιδιώκει πᾶς ὅστις ἐργάζεται εὐσυνειδήτως. Οὐδέποτε ὅμως ἐπίστευσα, ὅτι ἀνῆκουν εἰς ἐμὲ, καὶ ὅτι ἀποτελοῦν τὴν τοῦ μέλλοντός μου εὐτυχὴ ἀποκατάστασιν.

Ἠλεήθην ἤδη ὑπὸ τοῦ Κυρίου μου καὶ χάριν αὐτῶν τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων μου, πρὸς τὴν ὁρθὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀγίας Διδασκαλίας Πίστην, δηλονότι, καὶ τὴν ἀφοσίωσίν μου πρὸς τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, δοκιμάζομαι διὰ μακρᾶς καὶ σκληρᾶς δοκιμασίας.

Χαίρω, καὶ ὁ Θεὸς Ἰάκωβος διδάσκει λέγων. «**Πᾶσαν χαρὰν ἠγάσασθε ἐὰν πειρασμοὶς ποιή-λοις περιπέσητε**». Χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὡς ὁ Θεὸς Παῦλος καὶ εὐλογεῖ τὸ Πανάγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου μου, ἀναφωνῶν ἐκ βάθους καρδίας, ὡς ὁ Δίκαιος καὶ Πολύαθλος Ἰωβ «**Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον**».

Πλὴν, βαθύτατα λυποῦμαι, διότι τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης δι' ἃ ἐμόχθησα καὶ ἐκοπίασα ἀπετέλεσαν τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους, τῆς κακίας, τῆς ἐμπαθείας καὶ τῆς κακοηθείας ἀνδρῶν, οἵτινες ἐπιλήσμονες γενόμενοι τῆς ἀποστολῆς τῶν καὶ τοῦ ὅρκου, ὃν ἔδωκαν γενόμενοι Κληρικοὶ εἰσώρμησαν ἐντὸς αὐτῶν με συναισθήματα, οὐχὶ κληρικῶν τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ βανδάλων, μικρανθρώπων καὶ ληστῶν.

Ἐλησμόνησαν οἱ δυστυχεῖς τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου τὴν λέγουσαν. «**Ὑμεῖς ἐστὲ τὸ φῶς τοῦ κόσμου**» καὶ ἀντὶ φωτὸς ἐμφανίζονται ἔχοντες σκότος βαθύτατον εἰς τὰς καρδίας των.

Ἐμφανίζονται ἐκκενοῦντες ἐκ τῶν καρδιῶν των δηλητήριον ἀντὶ νὰ προσφέρουν τὸν γλυκασμὸν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, διὰ τοῦ δηλητηρίου δηλητηριάζουν καὶ θανατώνουν τὰς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἔπαθεν.

Δὲν μνησικακῶ, «**Ἐμοὶ ἐκδίκησις λέγει ὁ Κύριος ἐγὼ ἀνταποδώσω**», ἀλλὰ λυποῦμαι δι' αὐτοὺς.

Εἰ. Αὐτὸν τὸν Κύριον τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Δικαιοσύνης, παραδίδω αὐτοὺς καὶ παρακαλῶ Αὐτόν, ὅπως γίνῃ ἴλεως αὐτοῖς, τοῖς ἀγνοοῦσι τὸ βάρος τῶν πράξεων των.

† Ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Ἐσχάτως αἱ εἰδήσεις τῶν ἐπισήμων καὶ ἀνεπισήμων κύκλων γύρω ἀπὸ τὸ ἐπίμαχον αὐτὸ πρόβλημα τῆς συγκλήσεως μιᾶς Πανορθόδοξου Συνόδου, πληθύνονται καὶ καθιστοῦν τὸ πρόβλημα ἀμεσώτερον.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας ἔχει ὑποστῇ ἰσχυροὺς κλονισμοὺς οἵτινες ἐδημιούργησαν ρωγμὰς καὶ σχίσματα εἰς τὸ καθολικὸν σῶμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ τραγικὴ κατάρρευσις τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας εἶναι

καὶ ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς ὀδυνηρᾶς περιόδου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἀνατολῆς. Ὁ βαρὺς οὐρανὸς τῆς Ὁθωμανικῆς δουλείας ὅστις ἐκάλυψε τὴν ζωὴν ἐκατομμυρίων χριστιανικῶν ψυχῶν, ἐπέδρασε ὀλεθριῶς καὶ καταστρεπτικῶς καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ὁ τυραννικὸς καὶ βάνυσος κατακτητὴς προσεπάθησε νὰ ἐκριζώσῃ τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἐξισλαμίσῃ τοὺς πολιτισμένους λαοὺς τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ κοσμοκράτωρ Πάπας ἐμχανοράρισε καὶ ἐπαγίδευσε τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ὅχι ὀλίγας φορὰς διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς προαιωνίους σκοποὺς του.

Πλὴν, ὁ Θεὸς πάντοτε παρεῖχεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του πλουσίαν καὶ ἀστείρευτους πηγὰς δυνάμεως καὶ φωτισμοῦ καὶ διαυτὸ νικηφόρος ἀντεπεξῆλθε εἰς τὰς βιαιὰς ἐπιθέσεις τῶν κατακτητῶν καὶ τὰς ἀρπακτικὰς βουληρίας τῶν Παπῶν—Κιασάρων.

Βεβαίως ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν τῶν αἰώνων παρουσιάζει πολλὰς ἀνταρξάς, καὶ ἀρκετὰς κρίσιμους περιστάσεις, ὥστε, παρακολουθῶν σήμερον τις αὐτὰς νὰ καταπλήσεται ἀπὸ τὸν ἡρωϊσμόν καὶ τὴν πίστιν τῶν ποιμένων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Ἰδιαιτέρως μετὰ τὴν ἐκρηξὴν τῆς Διαμαρτυρώσεως ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐγένετο τὸ πεδίον διαμάχης τῶν ἀντιπάλων, οἵτινες ἐθεώρουν ὅτι δύνανται νὰ κερδίσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἡ ὁποία ἐσφάδαζε εἰς τὸ πέλμα ἐνὸς βαρβάρου καὶ ἀλλοθρήσκου τέρατος. Ἐξαπέλθσαν λοιπὸν τοὺς Ἰησοῦτας οἱ μὲν, τοὺς ἐξάλους διαμαρτυρομένους οἱ δέ, καὶ μετὰ χρέματα, μετὰ δόλον, μετὰ σατανικότητα, διέτρεχον ὅλην τὴν ἀνατολὴν διὰ νὰ ἐποκλέψουν τὴν γνησιότητα τοῦ φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὰ μέτρα τὰ ὁποία ἐλάμβανεν ἡ Ὁρθοδοξία διὰ νὰ σταματήσῃ εἰς τὰ σύνορά της τοὺς κακοὺς αὐτοὺς δαίμονας, ἦτο ἡ ἐνιαία ἀντιμετώπισις ἣτις ἐγένετο μετὰ τὰς τοπικὰς ἀλλὰ τόσον σημαντικὰς Συνόδους. Εἰς αὐτὰς τὰς Συνόδους οἵτινες ἀποτελοῦν φωτεινοὺς σταθμοὺς εἰς τὴν σκοτεινὴν πορείαν τῶν αἰώνων τῆς δουλείας, συνετηρήθη ἡ πίστις καὶ ἐλαμψεν ἡ ἀπόφασις συμπίσεως τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ ἀγωνισθῇ ἐναντίον πάσης διαστροφῆς καὶ παραχαράξεως τῆς ὁρθῆς πίστεως. Συνόδοι ὡς ἡ ἐν Ἰασίῳ ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀπετέλεσαν τοὺς ἀπροπλεάστους φραγμοὺς εἰς τὰς ξένας ἐπιθυμίας καὶ διετύπωσαν σαφῶς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ἐναντι πάσης ἄλλης.

Πλὴν ὅμως ἀπὸ τὴν περίοδον ἐκείνην ἐμεσολάβησαν αἰῶνες νεώτεροι. Καὶ οἱ αἰῶνες ἔφερον νέα προβλήματα νέα προσκόματα θὰ ἐλέγαμε, εἰς τὴν στρατευομένην Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Καὶ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμε ὅτι τὰ προβλήματα αὐτὰ τεῖνον νὰ λάβουν δευτέρον χαρακτῆρα καὶ νὰ ταράξουν καὶ πάλι τὸ σκάφος τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἰσχυρᾶς θυέλλης.

Ποῖον λοιπὸν δρόμον θὰ ἀκολουθήσωμε;

Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο ἀνατηδᾷ ἡ φωνὴ πού μας λέγει: *Σύγκλησιν Πανορθόδοξου Συνόδου*. Καὶ ἡ φωνὴ αὕτη, εἶναι ἡ φωνὴ τῆς δεινῆς χειμαζομένης Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ φωνὴ ἣτις ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν πλουσίαν πείραν τοῦ παρελθόντος καὶ

ἀπὸ τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τοῦ παρόντος.

Μόνον ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος δύναται νὰ ἄρῃ πεφωτισμένως καὶ ὁλοκληρωτικῶς τὰς ἀντιθέσεις, τὰς ἐκτροπὰς, τὰ σχίσματα ἅτινα σήμερον κατατρέχουν τὸ σῶμα τῆς μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Μόνον ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος δύναται νὰ ἀρθῇ εἰς τὸ ὕψος μιᾶς θεοπνεύστου ἀποφάσεως καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ δικαίωμα ὑπάρξεως εἰς καινοτομίας αἵτινες σήμερον συντηροῦνται καὶ ταυτοχρόνως ζημιώνουν θανάσιμος τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μόνον αὕτη ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιφέρῃ μεταβολὰς καὶ οὐχὶ μία τυπικῶς αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγὸς ποσῶς δὲν εἶναι ἀλάθητος.

Ἡ κρίσιμός της λοιπὸν ἡ ὁποία σοβεῖ εἰς τὸ βάθος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ τὸ ἀγωνιώδες ἄγχος συμπίσεως τῆς Ὁρθοδοξίας αἰτοῦν σήμερον μεγαλοφώνως τὴν σύγκλησιν αὐτῆς τῆς Συνόδου.

Τὸ αἶτημα δὲ τοῦτο προβάλλεται ἀμεσώτερον, καὶ ἐπιτακτικώτερον εἰς περιοχὰς ὅπως ἡ ἡμετέρα ὅπου ἐπιχωριάζει μία δεξυιότη καὶ μακροχρόνιος κρίσις. Θεωροῦμε δὲ ἀστόχους καὶ ὄχι ἀδάως τοὺς ἰσχυρισμοὺς τινῶν θεολόγων οἵτινες εὐρίσκουν ἀνεπαρκεῖς τοὺς λόγους διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου αὐτῆς.

Ἐὰν εἶναι ἀληθὲς αὐτὸ πού ἰσχυρίζονται, ὅτι μόνον δογματικοὶ λόγοι δύνανται νὰ προκαλέσουν σύγκλησιν Συνόδου, τότε οὗτοι μηδενίζουν καὶ προσβάλλουν καιρῶς τὰς ἄλλας πλευρὰς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας: Τὰ ζητήματα ἠθικῆς τάξεως καὶ ὁργανωτικῆς (λειτουργικῆς) συγκροτήσεως. Ἡμεῖς ὅμως γνωρίζομεν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἀδιαίρετον ὅλον, τὸ ὁποῖον δὲν μερίζεται χωρὶς κίνδυνον νὰ καταστραφῇ ἡ ἁρμονία καὶ ἡ ἰσορροπία.

Ἡ ἱστορία τῶν αἰρέσεων ἄριστα δύναται νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι αἱ περισσότεραι ἀποσχίσεις, ἤρχισαν μετὰ τὴν μετατροπὴν τοῦ πρακτικοῦ βίου τῆς ἐκκλησίας καὶ ἡ δογματικὴ ἀλλοίωσις ἐγένετο εἰς τὸ τέλος.

Ἄλλωστε ἡ Ἀνατολή, ἔχει ὁργανικὴν ἀνάγκην θὰ ἐλέγαμε, ἀπὸ τὴν Σύνοδον αὐτὴν. Αἰῶνες ἔχουν παρέλθῃ καὶ ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἠκούσθη βροντώδης καὶ κυριαρχικῆ, εἰς χρόνους μάλιστα τόσον κρίσιμους ὅσον οἱ σημερινοί. Εἰς χρόνους κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐχθροὺς λυσσαλέους καὶ φοβερούς.

Εἰς χρόνους κατὰ τοὺς ὁποίους ἔρχονται εἰς τὰ παλαιὰ προβλήματα νὰ προστεθοῦν νέα καὶ εἰς τὰ χθεσινὰ τὰ σημερινά. Τοὺς ἀληθινούς Χριστιανοὺς, δὲν τοὺς τρομάζει ἡ Σύνοδος διότι γνωρίζουν ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν παρανομίαν, θὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν λειποταξίαν θὰ τεθῇ φραγμὸς εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον ἐκκλησιαστικὴν ἀνταρσίαν ἡ ὁποία de facto προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν πλάνην της.

Ἡ ἐκρεμότης πρέπει νὰ παύσῃ ὑφισταμένη.

Ὑπάρχει τὸ ὄργανο πού θὰ τεματίσῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀναρχίαν τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο εἶναι ἡ Σύνοδος. Οἱ καιροὶ ἀπαιτοῦν ἀδυστηγὸν ἐκκλησιαστικὸν συγκεντρωτισμό. Δι' αὐτὸ ἄλλωστε ἡμεῖς ἐπιμένομε, καὶ θεωροῦμε ἐνόχους ὅσους

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΝΕΑΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

Τὸ ἄμεσον μέλλον, σὺν Θεῷ, προβλέπεται αἰσιώτερον τοῦ σκοτεινοῦ καὶ βιαίου παρελθόντος. Τὰ λυσασαῖα κόμματα τοῦ διωγμοῦ ποῦ κατὰ ὁρμητικὰς καὶ ἀτελευτήτους σειρας ἐρρίφθησαν ἐναντίον μας, προβλέπεται νὰ κοπιάσουν καὶ νὰ ἐπιτρέψουν εἰς τὸν ἥλιον τῆς εἰρήνης νὰ ἀνατεῖλῃ.

Τοῦτο βεβαίως εἶναι θέλημα Θεοῦ, πρῶτον, καὶ κατόπιν κορπὸς τοῦ ἀκαταβλήτου φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅ,τι ὅμως δὲν πρέπει νὰ ξεχνῶμεν διὰ τὸ αὖρον, εἶναι ἡ καλλιτέρα συγκρότησις τῶν Ὁρθοδόξων δυναμειῶν καὶ ἡ ἀνακατάταξις αὐτῶν βάσει τῶν νέων ἀναγκῶν ποῦ προκύπτουν ἀπ' αὐτὸν τοῦτον τὸν ἱερόν μας ἀγῶνα.

Ἡ ἐσωτερικὴ ὀργάνωσις πρέπει νὰ γίνῃ συμπαγῆ καὶ ἀδιάσπαστος, μὲ καθαροὺς σκοποὺς ἐμπρὸς τῆς, καὶ συχνὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν κεφαλὴν τῆς στρατευομένης Ὁρθοδοξίας, τὴν Ἱεράν μας Σύνοδον.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

Λόγῳ τῶν περιστάσεων ἃς διέρχεται ὁ ἀγὼν ἡμερολόγια τοῦ 1952 θὰ ἐκδοθῶν εἰς περιορισμένον ἀριθμὸν τοίχου ὡς τὰ τοῦ 1951 καὶ τοῖς κατά μεγαλύτερον σχῆμα τοῦ 1951 καὶ μὲ 32 σελίδες. Αἱ τιμαὶ θὰ ἀναγγελθῶν εἰς τὸ προεχές φύλλον.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀδελφοὺς τῶν Παρθῶν ὅπως μᾶς δώσουν ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας τῶν προκαταβάλλοντες ταύτας ἢ πληρώνοντας αὐτάς μὲ τὴν παραλαβὴν τῶν, διευκολύνοντες οὕτω τὴν προσπάθειάν μας διὰ τὴν ἐκτύπωσιν αὐτῶν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Εὐριδικῆς Μελισσαράτου ἡ κ. Εὐαγγελία Τσαμίση κατέθεσεν εἰς Ὁρφανοτροφεῖον ὁ ἱερός Πολύκαρπος Δρχ. 100.000

κολυσιεργοῦν μὲ ὑστεροβουλία τὴν σύγκλησιν τῆς περιλαλήτου Συνόδου.

Τὰ προβλήματα ἀναμένουν τὴν λύσιν τῶν. Λύσιν φωτισμένην καὶ λαμπράν, ὁμόφωνον καὶ καθολικὴν, οὐχὶ προχειρότητας καὶ ἡμίμετρα.

Ἡμεῖς ὀδοῦμεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ καθολικὸ αἶτημα συμπάσης τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ δὲν τρομάζομε ἀπὸ τὰς ἐξενέχθησομένης ἀποφάσεις τῆς Συνόδου. Διότι τὸ ἔχομε δηλώσει ὅτι θὰ πειθαρχήσωμε εἰς πᾶσαν ἀπόφασιν. Ἰδοὺ λοιπὸν ποῖοι εἶναι ὑπὲρ τῆς νομιμότητος καὶ ποῖοι φεύγουν τὴν μῆνιν τῆς προδομένης παραδόσεως.

Ἐν τούτοις ἡμεῖς ἐν πνεύματι ἀδελφότητος καὶ χωρὶς οὐδεμίαν μνησικακίαν στρεφόμεθα πρὸς ὅλους καὶ πρῶτον πρὸς τοὺς ἀντιδίκους μας, καὶ τοὺς καλοῦμε νὰ ἐνέσουν τὰς προσπάθειάς τῶν εἰς τὴν κοινὴν κατεύθυνσιν διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου. Ἡμεῖς αἰρόμενοι ὑπεράνω τῶν μικροτήτων καὶ τῶν ἐριδῶν τοὺς καλοῦμε νὰ πράξουν καὶ οὗτοι τὸ ἴδιο πραγματοποιώντας ἔτσι τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ἐπούλωσιν τῶν θανασίμων τραυμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πρὸς τὴν ἀποκάθαρσιν τοῦ μετάλλου τῆς Πίστεως καὶ πρὸς ἀναβίωσιν τοῦ παλαιοῦ μεγαλείου τῆς στρατευομένης Ὁρθοδοξίας Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς.

ΤΟ ΠΑΡΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ἡ νεκρικὴ σιγὴ τοῦ ὁποίου κατῴρθωσε ἕως σήμερον νὰ ἐπιβάλλῃ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς, ἤρχισε νὰ σπάζει καὶ νὰ ἀκούεται ἡ γενικὴ κατακραυγὴ ἐναντίον τῆς.

Ὁ Τύπος πέταξε μακριὰ τὸ φίμωτρον ποῦ τοῦ εἶχεν φορέσει οἱ διδῶνται καὶ διαμαρτύρεται διὰ τὰς παρανομίας αἱ ὁποῖαι συμβαίνουν εἰς βάρος Ἑλλήνων φιλησῶν πολιτῶν.

Ἐλπίζομεν, τονίζει ἀπογευματινὴ ἐφημερίς, ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ θὰ θελήσῃ ὅπως ὀφείλει, νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις περὶ τῆς περιέργου αὐτῆς ὑποθέσεως (διαλύσεως Ὁρφανοτροφείου) καθόλου συμφώνου πρὸς τὰ καθήκοντα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ κοινὴ γνώμη ξυπνὰ ἀπὸ τὸν λήθαργον καὶ δυσφορεῖ ἐναντίον τῆς ἐγκληματικῆς καταστρατηγήσεως τῶν δικαιωμάτων μας.

Τὰ πάντα ἐξεγείρονται καὶ διαμαρτύρονται καὶ ἀπεχθάνονται τὰ βάρβαρα μέτρα ποῦ ἐλήφθησαν καθ' ἡμῶν.

Καὶ μόνον οἱ διδῶνται μας μένουν ἀτάραχοι καὶ ἀσυγκίνητοι εἰς τὸ δράμα ποῦ ἐκτυλίσσεται γύρω τῶν, καὶ τοῦ ὁποίου ἐμπρησταὶ εἶναι αὐτοί.

Ἐφθασε ὅμως ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ κρυβοῦν εἰς σκοτεινὰς γωνίας, κάτω ἀπὸ τὰς ἀράς καὶ τὰ ἀναθήματα τῶν θυμάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκορέσθη ἡ Νεοελληνικὴ Ἱστορία.

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ ζητεῖ συνγνώμην δι' ἓνα ἀνακριβὲς σχόλιον τὸ ὁποῖον ἀνεγράφη εἰς περασμένον φύλλον τῆς καὶ τὸ ὁποῖον ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ ἔρχεται νὰ ἐπανορθώσῃ. Οὐδέποτε διενεώθημεν ὅτι αἱ ἀδελφοὶ τοῦ Παραρτήματος Σαλαμίνος ὑστεροῦν εἰς ὀρθόδοξον ἀγωνιστικὴν διάθεσιν καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν εὐρίσκομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκφρασθῶμεν ἐνθουσιωδῶς διὰ τὸ ἐκλεκτὸν αὐτὸ παράρτημα. Τὸ ἐν λόγω σχόλιον ἄλλωστε ὀφείλετο εἰς ἀνακριβεῖς εἰδήσεις.

Ἀγαπητῇ, «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. φυλ. 110 τῆς 27/8/51 π. ο. ἡ, ἀνεγνώσαμεν, ὅτι ἐλήφθη ἐπιστολὴ ἀδελφῶν τοῦ Παραρτήματος Σαλαμίνος περὶ θρησκευτικῶν καθηκόντων κατὰ τὴν περίοδον τοῦ διωγμοῦ μας.

Διὰ τῆς παρούσης, σὰς γνωρίζω, ὡς καὶ εἰς ἅπαν τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν, ὅτι ἐκ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Παραρτήματος Σαλαμίνος οὐδὲ σκέψας κἂν ἐγένετο περὶ τῆς ἀνωτέρω ὑποθέσεως, πρέπει δὲ νὰ γνωρίζουν οἱ πάντες ὅτι τὸ Παράρτημα Σαλαμίνος παρέμεινεν καὶ παραμένει ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἱερᾶς παρακαταθήκης τὴν ὁποῖαν παρελάβομεν τόσον ἀπὸ τοῦς θείους Πατέρας, ὅσον καὶ ἀπὸ τοῦς προγόνους μας.

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις ἀντ. διαφεύσεως,

Ἐντολὴ ἀδελφῶν Σαλαμίνος

Δ. ΤΖΕΤΖΟΣ

BIBLION

Ἐγκυκλοφόρησε καὶ πωλεῖται ἐν τοῖς Γραφείοις μας εἰς ἐπιμελημένον τεύχος ἐκ 128 σελίδων ἡ πραγματεία τοῦ ἐξορίστου Ἀγίου Προέδρου μας Πρῶην Φλωρίνης κ. Χρυσόστομου γραμμένη εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ καμίαν ὀρθόδοξον οἰκογένειαν καὶ ἀπὸ κανένα εὐσεβεῖς ἄτομον εἴνε ἓνα ὅπλον ἐναντίον ὧν ποὺ ῥάλλουν καθ' ἡμῶν.

Τιμὴ ἐκάστου σώματος Δρχ. 10.000.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδυλὴ 7. — Ἀθήναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερραλίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι